

—Навярно за работа. На тяхъ друг'че неможешъ подѣйствува.

—Менъ ма побихъ трыкы.

Влязохме. Въ келіа тж е толкози тъмно, щото треба да вѣрвишъ пипнишкомъ. Простосъ тж, за да ся не сѣгне, заповяда да отворѣтъ сѣвсѣмъ врата та; зарна свѣтлина и само тогава азъ можахъ да разглѣдамъ печална та вжтрѣшность на келіа тж. Представете си единъ дѣлагъ и тѣсенъ хаятъ, на кого то и отъ дѣтъ стѣрны сж пробиты малкы душкы-прозорчета съ желѣзны прѣчки, а задъ тѣя прозорцы въ непроницаема тъмнина сидѣтъ заключены тѣ. До прозорци тѣ ся намирѣтъ постоянно заключены врата, презъ кои то пуцѣтъ болны тѣ въ тъмницѣ тж, а въ жгѣлътъ е направено мястоза стражаръ тж. Въ келіа тж е хладно и мокро. Отъ най близкый тж до врата та прозорецъ ся чуваше мжчително пицеве. Азъ поглѣднахъ презъ прозорецъ тж и разглѣдахъ фигура та на Българинъ тж. Той бѣше съвършенно голъ и трепереше отъ студъ (работа та бѣше презъ Декемвріа). Посиняло то му тѣло тѣрпчиво ся прилѣпваше до прозорецъ тж, сълзы тѣ му течахъ като изъ ведро, и той, то съ молбж, то съ заплашванія ся молене за хлябъ, оплакваше ся, че умира отъ гладъ. Стражаръ тж мълчеше, спокойно сѣдеше врѣхъ единъ кютюкъ и не обрацаше никъкво вниманіе на тѣя выкове.

—Защо му не даджтъ да яде? попитахъ азъ.

—Никога неможешъ го нахрани,—отговори просто съ тж;—той отъ това е и полудѣлъ, че умира отъ гладъ.

—Хлябъ!—пищеше българинъ тж. Ради Христа, сжалете ся отци! Три дена нищичко не сжмъ ялъ . . . Цѣлъ животъ не сжмъ ялъ . . .

—Дай му отче!

Стражаръ тж поневоля влѣзи въ стаж тж си, изнеси отъ тамъ единъ кѣсъ отъ закоравялъ—присинясжлъ